

Діалоги

Олександр Мінович

- Тільки не треба знов за рибу гроші, одне й те ж саме, ми про це вже стільки разів чули, що нового нічого ти мені не скажеш. Можеш не старатися.

- Нового-не нового... ти спочатку вислухай, а потім будеш робити висновки, почуй аргументи, оціни їх, а тоді - можеш зі мною не згоджуватися.

- Добре, давай свої аргументи!

- Задаймося питанням: чи дійсно є такий собі центр управління світом, назовемо його ЦК, який спроможний керувати всіма державами й всіма урядами, приймати рішення з усіх найбільших світових проблем?

- Зрозуміло... світовий тіньовий уряд, масони, теорія змов - про це всі знають... конспірологія й гарна видумка чиясь.

- Замість-замість, вже не потрібно слухати жодних доказів, жодних аргументів, є нав'язані штампи-відповіді, які ти назвав - такі собі іронічні насмішки, гальма-табу: всім все відомо, то все єрунда, немає чого туди лізти, розумні люди вже давно розібралися й дали відповідь. Одним словом: видумка. Так виходить?

- Десь так, але раз домовились - готовий послухати. Починай!

- Думаю треба почати з того, що ще колишній Президент США Вудро Вільсон заявив: "Деякі з найбільших діячів США знають, що є така сила, вона так організована, важко вирізняєма, завершена, всепроникаюча, що краще говорити в півголосу про неї...". Це не проста заява, це заява людини, яка довгий час була в системі керування одною з найбільших країн, яка знала всю кухню.

- То й що, мало чого міг сказати цей чоловік, мало які причини він мав для такої заяви... Докази... де докази цьому?

- Якби ж то тільки Вудро Вільсон, однак, про таке говорили й інші світові лідери, кому як не їм знати справжню картину. Цитую Леніна: "... держава не функціонує так, як ми б хотіли ... рухається так, як того хочуть інші сили". Черчілль: "Всесвітня змова з метою скинення цивілізації... неухильно зростає". Президент США Джеймс Гарфілд: "вся економічна система так чи інакше контролюється декількома впливовими людьми". Такі ж заяви робив відомий німецький політик Вальтер Ратенау.

- Що мені той Ленін, слухати про нього не хочу, знайшов кого цитувати!

- На інших ти уваги чомусь не звернув... Добре, перейдемо до того, як розвивалися події в світі під час епідемії коронавірусу, як вводилася система карантинних заходів. Тепер, зі збіглим часом, ми можемо більш-менш об'єктивно говорити про цей період. Отже, коронавірус охопив увесь світ, змусив усі держави перейти в режим майже військового стану. Є, і було багато доказів штучного виведення та штучного розповсюдження вірусу, але ці докази не помішали запровадженню загального світового карантину. Захисні маски, зупинення ряду підприємств, установ, навчальних закладів, транспорту, комендантські години, обмежене пересування, обов'язкове

щеплення, закупівля вакцин тощо. Через це пройшли всі країни. Але питання: хто змусив всі уряди світу ввести карантинні заходи в один і той же час, ледь не в один день? Хто прийняв таке рішення? Який такий наддержавний орган? Може ВООЗ?.. Ця ж організація дає тільки рекомендації, її рішення не є обов'язковими. Але допустимо, що всі країни вирішили її все-таки послухатися. Чому так одночасно, чому всі разом, чому хтось не затягнув із рішенням на тижні, місяці, чому хтось не прислухався до цих рекомендацій? Адже саме так, зазвичай, мало б відбуватися. Якось країна ввела б карантин сьогодні, а інша через місяць, а та, в якій вірусу ще не виявлено і зовсім не спішила би з карантинном, який убивав економіку. Натомість, всі немов по команді, якій не можна не підкоритися, яка виходить від такої сили, з якою не сперечаються, виконали вказівку на започаткування карантину.

- Ніби ж то Швеція, Білорусь, і ще деякі країни не виконали цієї, як ти кажеш, вказівки.

- Нічого подібного! Ще й як виконали, і маски запровадили, і вакцини купували, і щеплення робили, і обмеження певні робили. Хоча, дійсно, карантин у них, як і ще в деяких країнах був послаблений. Однак виключення, невелике послаблення карантину в цих країнах, ніяк не говорить нам про те, що хто хотів, то й те робив. Абсолютна більшість країн суворо й стандартно дотрималась вимог. Світ підкорили-вишикували, неначе радянських піонерів - в один ряд. Деякі держави навіть почали змагатися, хто суворіші заходи прийме, немов старалися вислужитися перед кимось. Конституції багатьох країн були нахабно знехтувані. Без щеплення не допускали на роботу, виганяли з роботи, забороняли пересуватися, жорстоко розганяли мітинги, на яких люди протестували проти суворих карантинних заходів, застосовували різні інші неправомірні утиски. Сертифікати про щеплення стали обов'язковими не тільки при перетині кордонів, а ледь не в усіх сферах життя. Проте до уваги бралися тільки ті вакцини, які хтось визнав найбільш ефективними. Хто?.. Вакцини з деяких країн чомусь не приймали до уваги. (Наприклад українську вакцину, яка була доволі таки швидко розроблена. Вона нібито не пройшла належної перевірки). Тепер стало відомо скільки шкоди нанесли "перевірені" вакцини, до розробників вакцин масово подаються судові позови, але ніхто цим не переймається й не переймався. Тоді дійшло до смішного: вакцинуватися потрібно обов'язково, ще й не один раз, але сама вакцинація не вберігала від захворювання. Маска стала ледь не головним засобом боротьби з вірусом, без неї не можна було виходити на вулицю, спортсмени на олімпійських змаганнях боролися на килимах без масок, а потім одягали їх при нагородженнях, на подіумах, хоча стояли там разом із тими, яких тільки-но, на протязі довгого часу, тримали в тісних спортивних обіймах, дихали одним диханням, потіли одним потом. Тепер же тільки в масках. І руку потиснути не можна - тільки кулаком доторкнутися, таке начебто уберігало від зараження! І це все тоді, коли маска згідно санітарних вимог могла застосовуватися лише на протязі кількох годин, далі потребувала заміни. Чи мінялася вчасно маска нікого не цікавило, важливо, аби вона була. Здавалося, що головне не захист від вірусу, а показати, що підкорився, виконуєш чийсь недолугі

вимоги. І світ таки майже підкорили, змусили виконувати чийсь часто геть непотрібні й незрозумілі вказівки. Так підкоряють солдат в армії, коли заставляють виконувати тупі нерозумні вправи й команди, аби виключити їхній мозок, аби вони не думали, а бездумно виконували.

Важливо й те, як покінчили з карантинними заходами. Тихо й непомітно, ніби теж за чиеюсь невидимою вказівкою. Почалася війна, Росія напала на Україну, і всі карантинні заходи ледь не раптово припинилися. Поступово забули про ковідні сертифікати. Виходить, що наші біженці, які втікали од війни, часто без всяких документів, яким змушені європейські країни, а за ними й інші країни, безоглядно відкривати свої кордони, спасли Європу, а згодом і світ від подальших карантинних примусів.

А куди ж дівся вірус?.. Адже нам говорили про його дальше розповсюдження. На кінець зими, початок весни 2022 року, передбачалася нова хвиля пандемії. Війна немов змінила чийсь глобалістичні плани. Тепер ставка на ковід відмінялася. Ті хто вакцинувався, і ті хто не вакцинувався вирівнялися в правах. Навіть більше: невакциновані стали неначе в якомусь вииграші – не тратились, не заморочувались. А були ж злісними правопорушниками.

– Ше скажи, що того ковіда не було, бо так же виходить, як тебе послухати.

– Був, зрозуміло, що був. Штучно виведений та штучно розповсюджуваний скоріш за все, але тепер же мова не про те, не про сам ковід, і навіть не про те, куди він раптово подівся, чи, як нам кажуть зовсім і не подівся. Цікавіше: куди подівся карантин? Сам вірус, схоже, залишився, однак жорсткі заходи боротьби з ним якось зникли, ледь не в один день. Здавалося б, без цих карантинних заходів нас повинна охопити разюча пандемія, нечувана смертність, а її чомусь немає. Чому-чому?

Мова ж у нас про те, як підкорили світ, як змусили грати за чиймись правилами, як покійно й дисципліновано діяли уряди всіх країн за чиеюсь невидимою вказівкою, як жорстко боролися з тими хто намагався не підкоритися. Пам'ятаєш, як переслідували, як розганяли непослушних? (Канада, деякі європейські країни).

Або, давай перестанемо з тим клятим ковідом, візьмемо інший приклад. На початку березня 2022 року, після того, як Кремль розпочав війну проти України, з Росії одночасно вийшли, зупинили свою діяльність, більше сотні великих світових компаній. Це не просто компанії, а власники найвідоміших брендів, власники величезних бюджетів, розміри яких інколи перевищують бюджети деяких країн. Всім цим компаніям було вкрай не вигідно покидати надзвичайно привабливий російський ринок. Вони могли б ще довго заробляти на цьому ринку дуже значні прибутки. Але – вийшли.

– По-твоєму що: погано зробили? Це ж вони так показали свою позицію, свою солідарність із миролюбними силами, виразили свій протест проти війни й агресії.

– Безумовно... Тільки нас цікавить: хто і як їх спонукав до цього, хто організував, хто змусив знехтувати надприбутками. Адже давно відомо, що заради прибутків капітал іде на все: продає й виробляє зброю, шкідливі речовини, проливає ріки крові, грабує, обездолює, йде на великі ризики. А тут взяв – і нібито добровільно пішов на втрату

величезних коштів. Однак більше нас цікавлять не їхні заробітки, а те, як вони прийняли таке непросте рішення. Майже в кожній із цих компаній є громіздка структура управління: всілякі ради й збори акціонерів, правління, дирекції тощо. Інколи для прийняття рішення їм потрібно місяцями, а то й значно довше узгоджувати проекти рішень, добиватися кворуму акціонерів, їхнього позитивного голосування з якогось питання. За цими компаніями стоїть купа найбагатших людей світу, ці люди не підкоряються жодному уряду, вони самі зазвичай впливають на уряди, формують їх, садовлять в урядові крісла своїх уповноважених. З цими багатіями інколи дуже важко навіть зв'язатися, відшукати їх по світу, а не те, що змусити їх прийняти не вигідні для себе рішення. Однак хтось відшукав, зв'язався, спонукав до прийняття такого рішення. І це все в екстреному, надшвидкому режимі. Хіба таке не є доказом існування світового центру управління, нашого ЦК?.. Хіба можна по-другому трактувати цю подію?

- Але ж не всі великі компанії пішли з російського ринку, значна частина залишилась, вони, виходить не підкорилися тому ЦК?

- На мій погляд, їм, цій частині, не дали такої вказівки. І це не важливо з якої причини, тому що для нас достатньо того, що є. Достатньо, що сотні компаній підкорилися, виконали команду, пішли проти своїх інтересів!

- Яюсь мене не вразило, те що ти казав, не зайшло. Може ще щось?

- Слухай далі! В 2015 році в Європу зайшла багатомільйонна армія мігрантів з охоплених війнами країн Африки та Близького Сходу. Мігранти проходили через кордони багатьох держав. Ні до цього часу, ні роком пізніше такого величезного напливу мігрантів у європейські країни не було. Емігрували й раніше - тисячами чи десятками тисяч, але не мільйонами. Мігрантам раніше чинили всілякі перепони, аби вони не потрапляли в Європу, часто повертали їх назад. А тут ледь не в один день все змінилося, пропустили мільйони людей. Хтось же їх організував, заагітував, відібрав, запевнив у можливості добратися, приміром, до Німеччини, Італії, Великої Британії, хтось дав команду, щоб їх пропустили безперешкодно через свої кордони десятки країн, щоб їх скрізь приймали й забезпечували найнеобхіднішим у дорозі, щоб їх, нарешті, прийняли й не вигнали ті країни до яких вони прямували. Значна частина їх мала б зупинитися в достатньо багатих для них країнах, які траплялися на шляху, але чомусь не зупинилася, а прямувала далі до визначеного заздалегідь місця. Це була грандіозна акція. Мільйони людей не могли б самотійно й стихійно провести таку акцію. Ніколи й ніхто до цього часу такого не робив, нічого подібного сучасний світ не знав. Таке під силу тільки великій, надзвичайно впливовій наддержавній організації, яка мала дати відповідну вказівку для виконання урядам багатьох країн, які цю вказівку слухняно виконали, часто всупереч своїм інтересам.

- А для чого це все, ці всі мігранти?

- Щоб Європу спасти. Демографічна ситуація в європейських країнах така, що через кілька десятків років там населення майже не залишиться. Коефіцієнт народжуваності у них дуже низький, Європа вимирає. Тому й закинули мільйони нових людей із Африки та Близького Сходу. Тепер, коли у нас почалася війна, до них додали

близько шести мільйонів українців, переважно дівчат, жінок із дітьми, чоловіків же не випускають. Частина наших мігрантів назавжди залишиться в європейських країнах, розбавить арабсько-африканську хвилю міграції, не дасть європейцям стати темношкірими. Для українців створені умови: чим далі від наших кордонів, тим кращі пільги, більші виплати, бо чим далі, то важче вертатися. Повернення на Батьківщину для наших мігрантів дозволено лише на короткий строк, інакше втрачаєш пільги й виплати. Все робиться, аби українці поселилися в Європі. Схоже, таке є одною з підстав для війни, одним із завдань поставлених кимось всевладним.

- Такий собі доказ, як на мене.

- Розглянемо питання Криму. Коли кремлівський режим окупував Крим, для московських правителів стало вкрай важливим, аби їхні дії хтось підтримав на державному рівні, щоб хоч якась країна визнала офіційно приналежність Криму до Росії. Однак такого не відбулося. Як відомо, Росія має в світі своїх прихильників, які могли б за значні преференції від Москви піти на такий крок, але чомусь не пішли. Побоялися санкцій від впливових країн?.. Можливо... Проте Росія могла б забезпечити хоча б одну якусь бідну країну такими коштами чи багатствами, які б перевищили збитки від санкцій. Таких держав чомусь не знайшлося. Побоялися?.. От тільки кого - такого всесильного, якому ніхто не сміє перечити, не послухатися? Найлегше для Росії було б спонукати до визнання Криму Білорусь. Ця держава і так знаходиться під санкціями, боятися вже нічого. Білоруське керівництво є в такій залежності від Кремля, що ніколи б не посміло йому відмовити, йому вже нічого втрачати - бери й визнавай Крим російським. Проте - ні. Не сміють цього зробити в Білорусі, чогось, або когось, бояться більше ніж Москви, хтось всесильний забороняє їм таке робити. І що особливо важливо: цю силу поважає Кремль. Складається враження, що в Кремлі розуміють неможливість, недопустимість такого кроку зі сторони білоруського керівництва, яке не побоялося неодноразово виступати проти волі найвпливовіших держав світу. Висновок можна зробити один: сила з якою так рахуються в Мінську та Москві є наддержавною, є нашим ЦК.

Щось подібне виникло з війною Росії проти України. Думаю потрібно згодитися, що хоча б формальна безпосередня участь Білорусі у війні була б надзвичайно вигідна Москві. Тоді б вона вже не сама воювала, а мала військового бойового союзника, війна йшла б на два фронти, що було б дуже вигідно Кремлю. Росія могла б заставити таке зробити свого білоруського сусіда, легко знайшла б важелі впливу на нього, проте не зробила й не робить цього. Щось їй мішає таке, з яким вона рахується. І це в той час, коли перестала рахуватися з усіма державами світу, визначними світовими інституціями, навіть із ООН.

Цікава ситуація виникає з країнами Євросоюзу серед яких є, як мінімум, декілька країн, які всіляко підтримують Росію в багатьох її зовнішньополітичних кроках, безперечно вважаються союзниками Москви. Проте ці держави надають допомогу Україні, в т.ч. зброєю, Кремль чомусь не реагує на такі дії. Представники цих держав якийсь час противляться, не згоджуються, ставлять палки в колеса, а на ділі постійно

беруть участь у голосуванні за санкції проти Росії, не блокують відповідних рішень Європарламенту, при тому, що Європа несе від застосування цих санкцій величезні збитки. Йдеться про суму, яка перевищує сотню мільярдів євро. Збитки ростуть, але Європа, попри все, десятки разів продовжує санкції, збільшує їх.

- Це ж дуже просто: ці країни керуються такими демократичними принципами, за якими готові іти на дуже великі збитки.

- Тоді виходить, що капіталізму в Європі вже немає, що ніхто там не гониться за прибутками, що капітал європейський зовсім не впливає на політиків, не має своїх представників, які відстоюють його інтереси в Європарламенті. До речі: подібним чином поступають і деякі неєвропейські країни.

Якщо хтось виступає сам проти себе, на шкоду собі, то хіба це не доказ, що він не є господарем ситуації, що він залежний від когось, що ним керують, змушують так діяти? Хіба є в світі така офіційна сила, яка могла б за цим стояти?

Теж саме, на мій погляд, відбувається з міжнародними спортивними організаціями. Майже всі вони, не будемо брати до уваги поодинокі виключення, так чи інакше, застосували проти Росії санкції за агресію та фактичну війну в Україні. Застосували водночас. Їхні громіздкі структури не дають це швидко й легко зробити, однак, зробили, прийняли відповідні рішення. Проти цих рішень могли б виступити національні спортивні організації країн-союзників Росії, але не наважуються, явно рахуються з силою, яка спонукала до таких рішень.

- Я не зрозумів, то ти що виходить: проти таких санкцій?

- Ні. Я - за. Безумовно - за. Однак ми не говоримо тут про доцільність санкцій, вона не оспорується. Ми говоримо про механізм їх прийняття, про те, що за цим прийняттям явно відчувається могутня наддержавна сила, яка має значний вирішальний вплив. І хоч санкційний режим час від часу порушується, але загальна маса спортивних товариств цього режиму дотримується, не зважаючи на тиск зі сторони держави-агресора, не піддаючись на спокуси заробити великі гроші підкупу від Росії. Як бачимо: навіть спокуса великими грошима поступається-відступає перед чиеюсь невидимою силою.

Коли в 2008 році Росія напала на Грузію, російські танки підійшли майже впритул до грузинської столиці, якогось вагомого спротиву грузинська армія не виявила, ніщо не мішало йти росіянам вперед і окупувати всю Грузію, насадити там свої порядки "руського міра", однак, чомусь різко зупинились, а потім розвернулись і пішли назад, ніби на визначені кимось рубежі. Все відбувалось неначе по телефонному дзвінку. Надійшла команда - зупинились, сказали повернутись - повернулись. І в Кремлі цю команду слухняно виконали, слухняно підкорились.

Подібним чином двічі зупиняли війну між Азербайджаном і Armenією. В один день, ледь не в один час, теж неначе по дзвінку. Зранку ще воювали, а ввечері вже підписували готовий мирний договір - чи то в Москві (першого разу), чи то в Вашингтоні. Ніхто, як зазвичай, довго не засідав, не сперечався, не корпів над кожним словом цього договору, не збиралися високі міжнародні засідання, переговорні групи,

не проводилися довгі міжнародні слухання, а просто – сіли й підписали. Війна в цьому регіоні на той час була непотрібна.

Але ще кращим прикладом втручання ЦК у світові процеси є те, як закінчилася в 2024 році тринадцятилітня війна в Сирії. Її закінчили по чиємусь телефонному дзвінку. Без всяких боїв, без якогось значного наступу переможців-повстанців, без засідань ООН чи Ради Безпеки, без довгих перемовин і перемовних груп. Дзвінок – і все закінчилось! Путінські війська скорились чиємусь наказу й припинили захищати Асада, а сам він в один час знявся й полетів на літаку подалі від своєї резиденції. А міг би чи не роками оборонятися в Дамаску за підтримки російських солдатів. Міг би... та хтось дуже впливовий щось таке йому сказав, на яке він відреагував миттєво. А скільки до цього тиснули на Асада найбільш впливові офіційні особи різних урядів?..

І нібито такий неслухняний Путін, з яким начебто ніхто в світі не може справитися – відразу підняв лапки вгору й припинив обороняти Асада!

А це хіба не той Путін, який заявляв в 2014 році, що ніколи не поїде до Мінська на перемовини, оскільки він начебто не має до війни на Донбасі жодного відношення, а через кілька днів зібрався зі свого Кремля й поїхав таки до Мінська й брав там участь у перемовинах, зустрічався з тодішнім президентом України? Хіба це не той Путін, із яким постійно ведуть телефонні розмови найвпливовіші світові очільники? Зі злочинцем, із агресором, із тим, кого потрібно негайно затримати на вимогу Міжнародного Кримінального Суду? Хіба це не той Путін із яким хтось чудесно домовився про хлібні коридори, якими вивозили й вивозять мільйони центнерів зерна з України, аби забезпечити продовольством цілі народи. Хіба при цьому не скорився комусь Путін?

Хто має таку силу, такий вплив на воюючі сторони? Чи найповажніші міжнародні інституції хоч раз змогли добитися такого миттєвого результату?

– Якщо справді так, то керівництво всіх країн повинне співпрацювати з отим твоїм центром управління, підкорятися йому. Але, це ж нісенітниця, лідери країн постійно міняються, проходять через вибори. Як можна впливати на таку велику масу людей?

– Не така вона й велика ця маса, в кожній країні є іноземні посольства, впливові міжнародні організації, вони мають можливість тиснути на керівництво певної держави, свідомо чи несвідомо виконуючи волю ЦК. Керівників тримають у покорі, використовуючи різні відомі способи. Мають на них компромат, купують їх, даючи гроші на вибори, дозволяють тримати статки в закордонних банках, держать їхні країни в фінансовій залежності, страхають переслідуванням сім'ї, дітей, особливо коли ті живуть за кордоном. Є багато різних способів змусити людину робити те, що від неї хочуть. Врешті-решт ми знаємо багато випадків, коли лідерів держав просто вбивають, якщо не можуть добитися покірності. Приручені урядовці при потребі можуть виступати проти інтересів свого народу.

Щодо виборів. Так, вони реально відбуваються, керівництво країн дійсно здебільшого вибирають. Проте й на обраного лідера можна впливати, можна заздалегідь просувати потрібних кандидатів, можна фальсифікувати вибори.

Фальсифікація виборів у нашій країні та деяких сусідніх країнах набула таких масштабів, що відрізнити чесні вибори від нечесних майже неможливо. Нам уже відомі приклади, коли підтасовка голосів може бути ледь не стовідсотковою. Є вже такі технології. Зрозуміло, що вони відомі не тільки в пострадянських країнах. Ми часто тепер чуємо про фальсифікацію виборів то в одному, то в іншому місці. На виборах у деяких країнах мають місце нечувані до цього випадки: офіційні дані показують повний вигреш одного кандидата в президенти, а екзитполи навпаки – повний його програш. Хтось, виходить, може зробити таку картинку, яку замовляють. Що безпосередньо на виборах, що на вибіркових дослідженнях, яким ще недавно так довіряли.

– Сам подумай, що говориш. По-твоєму всі керівники держав підкоряються якомусь міфічному центру, як ти кажеш – маленькій купці людей. Бути такого не може. Як змусити всіх? Це ж не можливо.

– Ковід, чи точніше ковідний карантин наглядно показав, що можливо. І раніше було можливо й таке відбувалося, але не було для нас такого яскравого прикладу.

– Добре, візьмемося за те, що раніше. Радянський Союз точно нікому не підкорявся, його керівництво ні з ким не рахувалося. Вся твоя теорія сиплеться наче борошно крізь сито.

– Радянський Союз?.. Не сміши... Ще й як підкорявся. Почнемо з того, що той Союз був створений за спеціальною програмою. Для його створення були виділені страшенні кошти, які надходили від творців програми, тобто від самого ЦК або його уповноважених осіб. Викинути на політичний, здавалося б, на сумнівний і ризиковий проект, такі значні суми могли собі дозволити тільки одиниці найбагатших світових можновладців. Жодний простий бізнесмен на таке не пішов би. Фінансування цього проекту розтягнулося на десятиліття. Спочатку потрібно було підготувати, навчити, організувати армію активістів-пропагандистів, самих їх завербувати-засомбувати ідеєю марксового вчення, яке теж потрібно було заздалегідь замовити й розробити в чіткому психологічно-привабливому вигляді. Хтось мав перекласти на російську мову марксові твори, викласти їх у спрощеній доступній формі, надрукувати у вигляді книг, брошур, газет в сотнях тисяч, якщо не в мільйонних, екземплярах, систематично доставляти цю друковану продукцію через різні кордони, обманюючи й купуючи багаточисельні заслони поліції, жандармів, митників тощо. Згодом роками треба було навчати в підпільних гуртках сотні й тисячі активістів, аби вони потім ще довго сіяли революційний дурман серед багатомільйонного малограмотного російського народу, чекаючи сходів засіяного. Одночасно з цим у царській Росії було організовано, профінансовано й підготовлено дуже значну кількість терористів, які підривали генералів, губернаторів, членів уряду й царської сім'ї. Створювались чисельні революційні партії, партійних лідерів часто переховували за кордоном, організовували їхні втечі з тюрем і заслань. Це була колосальна робота, за цим мала стояти надзвичайно сильна таємна організація. Світ не знав нічого подібного. Ставка робилася тільки на Росію, в жодній іншій країні світу такого не було. Після ідеологічної підготовки населення, коли набралася критична революційна маса, потрібно було

завозити зброю, оплачувати багатотисячні страйки, мітинги, демонстрації, закидати країну агітаційними листівками. Один із царських генералів згадував у еміграції, що на його фронт під час Першої світової війни щодня надходило близько десяти тисяч примірників газет революційного спрямування. Для того, щоб ослабити й створити умови для революції, Росію втягнули спочатку у війну з Японією, а згодом, коли перша спроба революції не вдалася, у Першу світову. Один і той самий спосіб ослаблення Росії війною аж кричить в доказ зговору.

- А я вважаю, що недолуге царське керівництво само втягнулося у ці війни, революції ж фінансувалися за рахунок таких, як російський бізнесмен Морозов.

- Ага, Морозов-Морозов... Такий всемогутній, що міг знайти й відірвати від себе астрономічні суми, витратити їх під носом у достатньо сильної царської поліції. До речі, крім майже міфічного Морозова радянська історія чомусь більше нікого не записує в інвестори революціонерів, не знайшла таких хоча б для замилювання очей. Ніяким російським багачам не було під силу профінансувати навіть малу долю тих величезних потреб, яких вимагала багаторічна підготовка революцій. Жоден уряд будь-якої країни не міг такого зробити, оскільки такі гроші мали б обов'язково "засвітитися", виділяти їх на протязі десятиліть із офіційних джерел не було навіть теоретичної можливості. Такі кошти могли надійти лише з приватної кишені когось з найбільших світових магнатів. Є багато доказів того, що революцію в Росії, а згодом і Радянський Союз фінансував Волл-стріт.

Після поразки російської революції в 1905 році майже всіх керівників-революціонерів - сталіних, лєніних, дзержинських, їх чисельних поплічників царська охранка відправила в Сибір, у найвіддаленіші, найглухіші місця. В розрахунку, що втекти звідти буде неможливо. Від великих центрів і шляхів вождів революції відділяли тисячі кілометрів суворой місцевості. Проте втекли. Була проведена кимось грандіозна операція. Ледь не всіх лідерів революційного руху вивезли за кордон. Щоб таке вчинити, щоб організувати таку втечу потрібні були знову великі кошти й сильна таємна організація. Вивезених революціонерів розмістили й утримували близько десяти років у комфортних умовах, здебільшого в європейських країнах та США. Як тільки в Росії підготували умови для нової революції в 1917 році, вождів повернули назад. Їхнє повернення було таким неймовірним, проведено таким дивовижним шляхом, що аж волає до нас у доказ існування ЦК.

- Яке там ЦК?.. Ленін і його соратники були німецькими шпигунами, про це всім відомо. От німецький уряд і дав йому гроші та заслав його в Росію, аби розвалити свого ворога зсередини, аби розпочати революційний рух, який мав ослабити царський уряд.

- Ленін міг бути, як то кажуть, хоч сто разів німецьким шпигуном. Але, як могла Німеччина провезти його через кордони цілого ряду країн, як вона могла змусити Швецію, Фінляндію пропустити опломбований вагон із Леніним та його спільниками? Врешті-решт: як Німеччина могла заставити Тимчасовий уряд Керенського прийняти зграю революціонерів, які їхали явно, щоб знести цей Тимчасовий уряд? Як взагалі таке стало можливим? На мій погляд, списувати все на Німеччину так же несерйозно,

як і не сміятися з витівки з опломбованим вагоном. Але, якби ж тільки Леніна так везли. Потім цим шляхом, залізницею, через Швецію й Фінляндію, безперешкодно завезли до Росії ще значну кількість організаторів-революціонерів. Одночасно з Леніним у Росію із США кораблем направили іншого терориста-революціонера – Троцького. Одночасно! І знову через кордони різних країн, і знову з купою спільників. Троцького затримали в канадському порту Галіфакс, як відомого міжнародного терориста, однак вмішалися такі сили, що канадські служби поспішили відпустити цього терориста. І знову таки є важливим те, що й Троцького прийняв до себе Тимчасовий уряд. Де тут Німеччина?.. Хіба це не є безперечним доказом того, як діє ЦК, як з його подачі долаються всі перешкоди, підкоряються уряди багатьох країн, навіть всупереч своїм інтересам? Хіба могла б таке зробити хоча б якась офіційна владна інституція?

На мій погляд, можна сказати, що ознака дії-присутності ЦК: це коли в світі робиться щось таке, яке надзвичайно вміло організоване, потребує величезних фінансових вкладень, і яке не під силу вчинити жодному уряду.

Коли більшовики захопили владу в Росії, проти них зібралася міжнародна коаліція. Значні військові сили, зібрані з багатьох країн, профінансовані багатьма країнами, взяли в кільце-оточення більшовицьку державу. Здавалося, що існуванню червоних неодмінно мав прийти кінець, потрібно було зробити лише невеликий крок до цього. Однак, ні. Іноземні війська ледь не в один час розвернулися й пішли назад, ніби за помахом чарівної палички, за єдиною для всіх командою. Воювати ненадовго залишилася тільки мала частина білої армії, яка не могла справитися з насильно мобілізованими й задурманеними мільйонами червоноармійців, яких стали забезпечувати зброєю іноземні держави. Країна небаченого-нечуваного тероризму й людожерства залишилась існувати. Царське золото було вивезено з Росії, царська сім'я – єдиний спадкоємець цього величезного багатства, страчена. Інвестиції вкладені в революцію повернулися. ЦК приступив до реалізації нового проекту – побудови економіки радянської держави. Вчорашні вороги більшовиків раптово змінили своє до них ставлення й почали будувати для червоних великі заводи та фабрики. Волл-стріт став тепер відкрито закачувати шалені кошти в радянську економіку, оскільки це була економіка тої держави, яка була створена за програмою ЦК. Вкладені кошти не мали шляхів повернення! Ніхто не міг уявити, як їх повернути. Інвестиції в Радянський Союз, який будувався на руїнах, могли повернутися тільки через багато десятків років, жодний справжній бізнесмен не погодився б на таке. Це було повністю політичне вкладення, таке міг зробити тільки могутній надурядовий центр.

- Що нам до тої Росії, до того Союзу, навіть якщо їх там дійсно спеціально хтось руйнував чи будував?

- Не про них мова. Вони тільки гарним прикладом нам слугують, прикладом того, як діє ЦК.

Після того як була знищена доволі таки непокірна царська Росія, яка намагалася грати одну з перших скрипок у світовому оркестрі, навіть виконувала інколи роль

такого собі європейського жандарма, взялися за українців.

ЦК має безпосереднє відношення до геноциду над українцями в різні часи, в тому числі й до голодомору. У цьому центрі ми були і є комусь більмом в оці, комусь мішає-дратує наша любов до свободи, готовність боротися за неї, непідкореність-незламність нашої нації.

Спочатку, після закінчення Першої світової, нас нібито почали визнавати окремою державою. Запросили на мирні перемовини до Бреста, в Київ заїхало з десятків місій великих держав, а згодом, неначе за помахом невидимої диригентської палички, все пішло іншим шляхом. На державності нашій хтось поставив хрест. За надуманої несерйозної причини всі іноземні місії раптово покинули Київ. Раптово і всі! А вони ж начебто незалежні, самі мали б приймати рішення, хтось, хоча б один, мав би залишитися в столиці України, не послухати чиеїсь вказівки. Виявилось, що на таке сподіватися дарма. Німецьким військам, які, попри все, забезпечували нашу державність, незважаючи на деякі для нас негативи від їхньої присутності, дали команду покинути нашу територію. А вони ж були гарантом миру для нашої країни, визнавали нашу державність, їм геть не вигідно було покидати Україну. Для нас придумали, що їхня присутність була вкрай необхідною в Німеччині, яка стояла на порозі революції. Але ж їжа, яку ми поставляли у великій кількості для зруйнованої голодної німецької країни хіба не була головнішим, визначальним чинником? Хіба не можна було залишити в нас хоча б невелику частину німецької армії, лише зафіксувати її присутність, аби більшовики не мали змоги напасти, порушити підписані ними угоди? Що можна додати до цього? Тільки одне – нас підставили. Продумано, широко організовано, задіявши таку велику кількість міжнародних гравців, які знову так слухняно виконали команду, що аж диво бере.

Нас віддали на поталу більшовикам-кровопивцям. Однак ще діяла-воювала, героїчна армія УНР, яка мішала червоним наводити в нас свої бузувірські порядки. Тоді проти нашої армії кинули три сили: більшовиків, денікінців, поляків. Вони з усіх сторін оточили українську армію та узгоджено вбивали її. Узгоджено! Між собою в цей час не воювали, хоча були ж ніби запеклими ворогами. Армія УНР загинула не так у боях, як від гострої нехватки зброї, медикаментів. Наші воїни не мали чим воювати, масово вмирали від тифу, без забезпечення ліками. Тоді як всі нападники, в т.ч. більшовики, щедро фінансувалися із закордонних джерел, їм надавали зброю, амуніцію, продовольство тощо. Наші тодішні нападники було повністю залежними від західних держав, за такої умови вони не могли самостійно приймати рішення: воювати з нами, чи ні. Значить рішення про таку війну, про такий напад приймали на Заході, щонайменше кількома урядами. Історія мовчить про таке, не говорить про якісь перемовини, суперечки з цього питання, кому належала ініціатива, а хто був, приміром, проти, як це буває зазвичай. Щоб уряди були такими одностайними мав бути центр прийняття рішень – ЦК.

Голодомор. Скільки б не говорили нам, що це все тільки більшовики, та є ще й інша сторона цього страшного дійства. Інформаційна блокада. Без якої комуністам не

вдалося б вчинити своє безумство. Потрібно було б якось оправдуватися перед міжнародним товариством, пояснювати чому не приймається допомога від нього. Міжнародні інституції повинні були під впливом ЗМІ застосувати до червоних людоджерів якісь санкції. Невідомість, відсутність інформації, не дали нічого зробити. Якими б не були сильними кремлівські бузовіри, але домогтися світової інформаційної блокади про те, що тоді відбувалося в Україні, вони не могли. Ніяк не могли комуністи так впливати на уряди геть усіх країн, оскільки не всі ці уряди, не всі керівники держав були хоч якось залежними від більшовиків. Не могли більшовики впливати на всі засоби масової інформації, щоб вони мовчали та вдавали наче нічого не знають. Тепер вже достеменно відомо, що в світі знали про голодомор, що інформація надходила з багатьох джерел, найперше з дипломатичних каналів, до яких була повна довіра в своїх країнах. Для виправдання цього мовчання придумали, що світ був настраханий більшовиками, що світ боявся з ними посваритися. В таку нісенітницю повірити неможливо, адже мала спрацювати незалежна преса, яка не повинна слухатися своїх урядів, і підняти такий шум-гвалт, що про голодомор почули б у найвіддаленіших кутках землі. Натомість було мовчання. Рідкі голоси, які пробивалися в ЗМІ тут же заглушувалися. До тих журналістів, які наважувався писати про страхіття в Україні застосовувалися різні міри впливу, аби вони не наважувалися інформувати свої суспільства про найбільшу трагедію в історії людства. Деякі непокірні журналісти навіть загинули при незвичайних обставинах.

Саме загальна світова інформаційна блокада безперечно свідчить про наявність ЦК, про його роль в процесі геноциду відносно українців. Без такого всеохоплюючого контролю-управління, в якійсь країні мав би статися збій, якийсь уряд чи міжнародні інституції наважилися б на певні заходи відносно Радянського Союзу. В ЗМІ якоїсь країни мав би бути сенсаційний витік інформації про геноцид до українців. Однак мовчали. Під тиском могутньої сили не зважувалися навіть пошепки говорити.

- А я вважаю, що це справа рук більшовиків, і нікого більше. Вони нікому не підкорялися.

- Спробую ще дещо: про Гітлера та підготовку й організацію Другої світової. Мало хто знає, що Гітлера "викормили-випасли" відомі американські магнати, які не можуть не мати безпосереднього відношення до ЦК. Без їхньої допомоги гітлерівська Німеччина ніколи б не змогла піднятися з колін після Першої світової, не змогла б підготуватися до нової війни. Зруйнованій вщент Німеччині надали колосальну фінансову допомогу на суму більше 130 мільярдів доларів, її забезпечили найпередовішими технологіями, допомогли сформувати потужний військовий комплекс. За гроші американських банкірів було створено німецьку компанію "ІГ Фарбен" - гігантську компанію, яка була основою гітлерівської військової економіки. Вона виробляла основну частину найбільш потрібних для війни товарів. Існує думка дослідників, що без "ІГ Фарбен" війни не було б, ніяк не могло бути, не було б німецької військової промисловості, німецької зброї, не було б самого Гітлера.

Далі за свідченням американського дослідника Ентоні Саттона, який досліджував

матеріали Нюрнберзького процесу:

Одна з найпотужніших у світі, американська корпорація "Стандарт Ойл", через свої дочірні німецькі компанії провадила фінансові вкладення в особисті фонди Гіммлера до 1944 року! Ця компанія в свій час провела так звану електрифікацію СРСР. Такі ж вкладення для Гіммлера, до цього ж 1944 року, робив транснаціональний гігант ІТТ ("Міжнародний телефон і телеграф". Серед власників ІТТ значились найбільші американські багатії. У співпраці з Гітлерівським режимом числяться й інші великі корпорації, серед них "Дженерал моторз".

Діяльність американських корпорацій щодо надзвичайно вагомої допомоги гітлерівському режиму розглядалася на Нюрнберзькому процесі, однак ніхто із важливих менеджерів цих корпорацій не поніс відповідальності й не був покараним.

Або візьмімо такий факт. Перед початком Першої світової війни американські збройові компанії (такі, як "Ремінгтон") збільшили випуск зброї в багато разів. Знали, що обов'язково почнеться велика війна? Хто їм про це повідомив, хто міг про це знати, крім тих хто спланував і задумав війну? Чи під силу планування світової війни будь-якому уряду, чи може якийсь уряд мати можливості втягти у війну ледь не всі держави світу? Дуже й дуже сумнівно. Явно виглядають руки й ноги нашого таємного ЦК. Щось подібне мало місце й перед Другою світовою. Постачання зброї до СРСР почалося задовго до цієї війни. Спеціально для воєнних потреб Радянського Союзу в Ірані перед війною американці побудували автомобільний завод із випуску студебекерів. Такий завод не за один день будується, від рішення про його будівництво до випуску продукції мало пройти багато часу. Тобто теж зарання знав хтось про майбутню війну й готувався до неї.

Зазвичай задумавши війну ЦК підтримує її допомогою для обох, чи багатьох учасників військового конфлікту.

Згідно даних українських експертів у війні Росії проти України російська армія використовує зброю в якій знайдено 4231 унікальних деталей, тільки 22 деталі – російські, 3073 – американські. Якби санкції проти агресора були справжніми, то жодна деталь не надійшла б за адресом.

- Звідки в тебе ця інформація?

- Я керуюсь матеріалами з дуже багатьох джерел, в тому числі матеріалами Нюрнберзького процесу, також, як уже казав, дослідженнями відомого американського дослідника Ентоні Саттона, який вивчав та аналізував документи різних комісій, в т.ч. американських урядових, що стосуються розслідування участі корпорацій США в злочинній допомозі Гітлеру, сьогоднішніми офіційними сайтами.

- Бізнес заробляє гроші де може, в цьому немає нічого нового.

- Це не простий бізнес, не такий який можна було вести скритно-непомітно. Це бізнес таких масштабів, який не можна вважати одним тільки зароблянням грошей. Таку діяльність можуть собі дозволити вести можновладці, які не бояться жодного уряду, жодної офіційної влади.

- Може й так, а може й не так.

- Вважай, як собі хочеш, я бачу, що не має більше ніякого смислу наводити тобі будь-які аргументи, все рівно ти їх слухати не хочеш, однак, скажу наостанок сьогоднішньої розмови: всі війни, всі революції, всі значні події у світі відбуваються лише за наказом ЦК, чи з його дозволу. І ніяким іншим чином! Здебільшого ЦК діє наднаціонально, для звершення своїх програм-планів центр може гнати, переміщати, зіштовхувати у воєнних конфліктах будь-які народи, без всякого виключення на якусь привілейованість чи вибраність. Хоча перш за все під удар потрапляють ті народи, ті уряди, які є найбільш непідкореними, найбільш прагнуть свободи й незалежності, мішають звершенню глобалістичних намірів ЦК. Для виконання своїх програм ЦК має надзвичайно ефективні засоби - величезні кошти і вплив на засоби масової інформації. Це більше будь-якої зброї, будь якої влади, офіційної чи неофіційної. За допомогою грошей та інформаційного впливу можна легко зносити всяку владу, направляти зброю туди, куди хоче ЦК.

Спонукавши до війни, чи почавши війну, ЦК дуже часто допомагає обом її сторонам, переслідуючи свої цілі.

Склад ЦК є невідомим, хоча деяких великих світових магнатів можна запідозрити в причетності до його діяльності. Скоріш за все ЦК не є якимось клубом і не може бути багаточисельним. На таке вказує надзвичайна оперативність його дій.

Ми часто можемо спостерігати як високопосадовці, керівники найбільших, найвпливовіших держав світу поступають проти всякого здорового глузду, проти давно прийнятих людських правил, проти звичайної логіки, сьогодні кажуть чи роблять одне, а завтра - зовсім інше, протилежне. Аби зрозуміти такі дії цих управителів, потрібно уяснити, що за їхніми плечами стоїть ЦК, який не завжди відкриває для таких високопосадовців свої плани та задуми. ЦК діє скритно, таємно, не відкриває свого лица, не дає жодної інформації про своїх членів, про їх число й імена. Нам залишається тільки вибудовувати логічні догадки.

А ще потрібно знати, що з усіх ключових питань сьогодення та минувшини нам постійно брешуть, обманюють кожним словом, кожною буквою й звуком. Ми живемо під значущим інформаційним впливом абсолютної брехні.

- А мені здається, що все це - нісенітниця, або чиясь пропаганда - і не більше.